

Branko Pintarič,
1982 - 1987

Gotovo ne poznam človeka, kateri se ne bi rad spomnil svojih mladih dni. Če bi izbiral obdobje, ki mi je najljubše in katerega imam najraje, so to gotovo moja srednješolska gimnazijska leta. Kot osnovnošolec sem sanjal, da bi šel po poteh svojih dveh starejših bratov Ivana in Draga, vendar se zaradi slabega učnega uspeha, bil sem namreč samo zadosten, nisem mogel vpisati v nobeno drugo kot na srednjo kovinarsko šolo. Gimnazija je bila od mene oddaljena bolj kakor zvezde. Pristal sem na tedanji kovinarski šoli. Seveda si te šole nikakor nisem želel. Resnici na ljubo, sem bil bolj divje narave, tako da se tudi, bog ve kaj, nisem trudil in sem na koncu letnika pridelal kar tri šuse. Med pogovorom z mamo, saj očeta takrat več nisem imel, oče je pred letom umrl, mi je mama dejala: «Eno leto te še financiram, potem pa kramp in kanale kopat». Tako sem ponavljal poklicno šolo, vendar se je to pot obrnilo drugače. Dobil sem dobrega prijatelja, soseda in sošolca Eda Mihaliča. Skupaj sva bila kot rit in hlače. Na vseh področjih sva tekmovala, pri matematiki pa mi je nesebično pomagal. Nabral sem si dobrih ocen in ker mi je sistem (usmerjeno izobraževanje) omogočal, sem se po prvem letniku odločil, da se bom prepisal na gimnazijo. Napisal sem prošnjo in čakal, kaj bo.

Kot da bi bilo včeraj. Čakal sem na obvestilo o rešeni prošnji za preusmeritev, ker pa odgovora med počitnicami ni bilo, sem se odločil, da grem kar osebno vprašat. Stopil sem v razred gimnazijcev kar med uro prvi dan pouka, najprej v en razred, se mi zdi da je bil 2.p2, in potem v drugi razred 2.p1. Povsod sem vprašal, če sem na seznamu njihovih učencev, ker pritrdilnega odgovora ni bilo nikjer, sem šel pogledat na seznam učencev, ki je bil nalepljen na panojih. Tam me med gimnazijci ni bilo, bil pa sem na seznamu drugega letnika kovinarske usmeritve. Nisem obupal. Stopil sem do vodje pedagoško naravoslovno družboslovne matematične usmeritve. Tovarišica Nadja Ivanjc Milošević je oseba kateri se lahko zahvalim, da sem postal gimnazijec. Napotila me je v 2.p2 razred, kjer je bil razrednik Davor Babič. Stopil sem v razred drugič in se predstavil kot njihov nov sošolec. Spomnim se, da je bil prostor v prvi vrsti na desni strani proti tabli. Nekaj časa sem sedel tam, nakar sem opazil prosto mesto v sredini na levi strani in že na začetku prosil, da zamenjam sedež. Usedel sem se zraven Miše Eržen, ki me je

takoj vprašala, zakaj sem se usedel k njej. Ni dobro, če ženska vse ve in se ji vse pove. Na debelo me je pogledala in vsa leta, če se je le dalo sem sedel pri njej. Zaradi velike želje, ki se mi je uresničila, sem se, še sam ne vem kako potrudil in šolo končal, ne da bi imel kadarkoli popravnega. Ne morete si predstavljati, kako zelo sem bil vesel, da sem stopil med gimnazijce in kako je bila vesela pot domov k materi, da ji sporočim, da ima tretjega gimnazijca. Moja mama nikoli ni vedela za učbenike in za vse kar je bilo potrebno za gimnazijca. Imel sem štipendijo, med počitnicami pa sem delal v Ljubljani na bratovo študentsko izkaznico in si tako financiral potovanja in izlete. Spomnim se, da me je razrednik v tretjem letniku prosil, naj mama že enkrat pride na sestanek, da jo vidi. Tako se je tudi to zgodilo in se je nabralo kar nekaj radovednežev, da jo vidi.

Moje delovanje in udejstvovanje na gimnaziji je bilo bogato, saj sem bil včlanjen v literarni krožek, ki sta ga vodila prof. Franci Just in prof. Matija Žižek. Izdajali smo glasilo z imenom Nova pota, se udeleževali različnih kulturnih manifestacij, literarnih večerov in se prijavljali na različne tečaje širom tedanje domovine Jugoslavije. Zelo vesel sem bil, ko sem bil povabljen na branje pesmi v Pionirski dom v Ljubljani. Še posebej zato, ker sredina oz. mentorja nista bila prepričana o mojem talentu, o kakršnikoli kvaliteti. Konkurenca odličnih spisov je bila prehuda. Najlepše spomine na te pesniške čase v gimnaziji imam iz obdobja natečajev pesnikov srednješolcev Jugoslavije. Dvakrat smo bili povabljeni v Kikindo v Vojvodini, sedaj v Srbiji. V spominu mi je ostala sama prijava na to srečanje in vse kar je kasneje sledilo. Pesem z naslovom Danes zjutraj bi naj bila močno okrnjena, popravljena in na koncu prav nič podobna izvirni obliki. Temu sem seveda močno nasprotoval in naposled dosegel, da je bila vrnjena v prvotno stanje. In tako smo se prijavili na to srečanje skupaj z mojimi prijatelji, s katerimi smo kasneje izdali skupno zbirko z naslovom Korina naših temnih sanj. Po dolgi vožnji z vlakom na drugo stran preko žitnih polj ravne Vojvodine, smo se nastanili v hotelu Narvik oziroma po hišah zelo prijaznih in gostoljubnih domačinov. In tako se zvečer dobimo v hotelu pri točilni mizi na pijači. Nemiren kot sem bil, sem izjavil, da če letos ne dobim nagrade neham pisati. Pa pravi eden od domačinov, da če bom dobil eno od dvajsetih tolažilnih nagrad za stil med 1500 prijavljenih, bo pojedel posrano metlo iz štale, evo če se to zgodi. Eh, pa to ne moreš tukaj dobiti, je medrepubliška komisija in sigurno so že izbrali koga. V tem trenutku pristopi do točilne mize mlado dekle in vpraša: »Ko je ovde Branko Pintarič.« Najverjetneje so mi takrat počila usta do ušes. Tako sem bil povabljen na

otvoritev razstave v tamkajšnji galeriji. Vedel sem, da bom nagrajen. Mislil sem, ne, prepričani smo bili, da bom nagrajen za Balado sodobni materi, pa se na koncu izkaže, da sem bil drugo nagrajeni za pesem, za katero sem se toliko boril in zahteval, da se ne spreminja. Naučil sem se, da ne smem dovoliti, da me nekdo spreminja in da je najpomembnejša vztrajnost, vera v sebe, občutek. Skrivnost samozavesti pa sem postavil v pronicljivo razmišljanje, zato se nekaterih stvari nisem lotil, tiste katerih sem se, pa sem jim dal svoje srce. Še zmeraj pišem pesmi, jih objavljam in izdajam knjige.

Še ena stvar, ki sem se je lotil in za katero sem hvaležen gimnaziji, je gledališče. Pod vodstvom Cvetke Jošar je nastalo gimnazijsko gledališče, s katerim smo nastopali po Sloveniji. Prva predstava je bila en dan z Edvardom, kjer sem igral robota, potem z Darijo Zobarič priletnega brezdelnega zapeljivca, kralja v Malem princu. Zaradi vseh teh vlog sem dobil priložnost igrati v Kud Štefan Kovač. Dobil sem glavno vlogo Prometeja v igri Andre Gidea. Priredil jo je Feri Lainšček, režirala pa je Duša Škof. Gledališče je postalo eno večjih ljubezni v mojem življenju. Večkrat se vračam h gledališču in tu sem bil večkrat podprt s strani moje šole gimnazije in vem, da še nisem rekel zadnje.

Dobro bi bilo omeniti in predvsem izraziti hvaležnost mojemu razredniku, ki me je sprejel v razred, prof. telesne vzgoje Davorinu Babiču. Šele kasneje ob obletnih srečanjih mi je postalo jasno, da je moj razrednik vedel mnogo več in da se je večkrat potegnil za me, ko je bilo to najbolj potrebno, da je v najhujših časih, ko nam je takratna socialistična oblast z izgovorom splošnega družbenega interesa podrla rojstno hišo, mene in brata pa so zaprli na lokalni postaji milice, ker sva se upirala in ovirala delavce ob izklopu elektrike, klical na policijo za opravičilo. Seveda ni bilo nobenega opravičila, ker je bila vsa zadeva brez pravne podlage, sam pa sem bil mladoleten. Spomnim se, da smo bili takrat v novo gradnji več kot pol leta brez elektrike. To je samo kapljica te kalvarije. Najverjetneje je takrat umrla Jugoslavija .

Moja najljubša profesorica je bila Majda Lopert, profesorica slovenskega jezika. Glede na to, da sem sošolce menjal kar štiri krat v petih letih srednje šole, lahko povem, da je med vsemi slavisti najbolj obvladala slovnico in bila najbolj prepričljiva, najverjetneje zaradi svojega odnosa, do samega predmeta, jezika in seveda, do nas dijakov. Do mene je imela poseben odnos, čutil sem to. Tudi sam sem jo imel rad. Enkrat mi je zaradi mojega delovanja pripisala petko v

redovalnico. Zelo žalostni smo bili, ko je preminila, vendar se sam zmeraj z veseljem rad spomnim na njo. Tudi na Vido Puklavec, izjemno profesorico geografije, pri kateri smo na urah pred več kot trideset leti izvedeli, kako huda bo migrantska kriza, se rad spomnim. Marusija Uhernik pa nas je naučila nemško, tako da je vsakemu Avstrijcu nerodno, ko je govora o visoki nemščini. Lepo je bilo tudi na urah kemije pri profesorici Veri Pintarič. Nič ni pomagalo, da sva imela enak priimek. Spomnim se, da sem na koncu drugega letnika kar potil. Izomerije in orbitale, prehodi elektronov iz nižjega v višje stanje in vse te vezi, vse sem se naučil do te mere, da sem test rešil brez napake. Profesorica ni mogla verjeti, vprašala me je od koga sem prepisal, pa ni bilo nikogar od kogar bi lahko. Sem naslednje leto pri kemiji prebral kako pesem.

Od vseh smo se nekaj naučili, so bili tudi taki pri kateri si dobil enako oceno, če si se učil ali ne, ali pa celo taki, pri katerih si kljub znanju komaj preživel.

Treba se je bilo naučiti sprejemanja, to je najtežje, ker se nekaterih stvari ne da spreminjati, pa vseeno so.

Tistih lepih dni, iskrenih ljubezni, neprespanih noči, ko smo bili zaljubljeni tako, da ni bilo pomoči, šolskega zvonca, zlatih profesorjev moje Murskosoboške gimnazije se zmeraj rad spomnim in sem za zmeraj rad Gimnazijec, to vsem povem.

Branko Pintarič